

Voorwoord

Op 1 mei 1853 werd de koninklijke fanfare Ste. Cecilia gesticht. De fanfare bestaat dit jaar (2003) dus 150 jaar.

Dit mocht zeker niet onopgemerkt voorbijgaan.

Daarom werd er gefeest op vrijdag 16 en op zaterdag 17 mei.

Op vrijdag 16 mei waren we getuige van een prachtig concert, uitgevoerd door het ensemble Kreato uit Halle in de Kollebloem in Puurs.

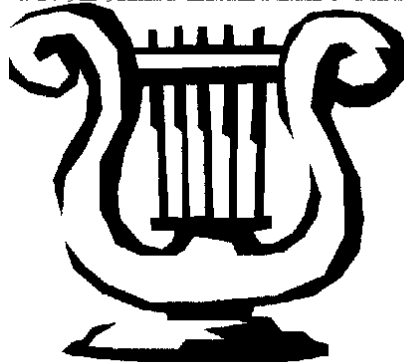
Op zaterdag 17 mei werd het feestprogramma verder gezet.

Om 18 uur luisterde de fanfare een viering op in de plaatselijke St. Lambertuskerk, om 19.15 uur volgde een academische zitting waarbij Jan Van troyen, Micky Van Meulder en Ivo Marnef aan de hand van een power-point presentatie een evocatie brachten van 150 jaar rijke muziekgeschiedenis. Het duo Gaudeamus zorgde voor welgesmaakte muzikale intermezzo's. Een heerlijke receptie sloot het feestprogramma af.

Ter gelegenheid van dit 150 jaar bestaan hebben wij de teksten van de academische zitting gebundeld.

Dit bundeltje wil een aangename herinnering zijn aan het feestprogramma van 150 jaar jubileum.

KONINKLIJKE FANFARE
ST.CECILIA EIKEVLIET VZW

GESTICHT IN 1853

Teksten : Jan Van troyen, Micky Van Meulder, Ivo Marnef

1. Inleiding

Gedicht van Jozef Talboom 'Ons Eikevliet'

*Het nijvre dorp met canada's omgeven,
Lage pannendaken, witte muren
Met blauwe of groene blaffeturen
En het kerkje nauwelijks verheven.*

*De Vliet weerspiegelt wegens eeuwen,
Het tafereel van wilgen, brug en kaai,
Met de watermolen aan gindse draai,
In 't kwaad seizoen wat hongerige meeuwen.*

*De blokmaker splijt gevelde bomen,
En schepen wachten op 't goede getij.
Lossen en laden aan de zoutziederij,
Bij de brouwer smelt het gaan en komen.*

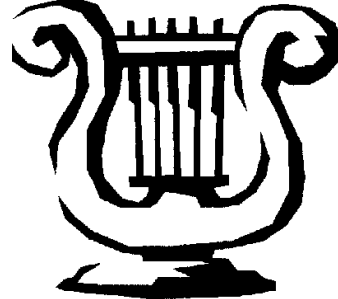
*Karren dokkeren door de straten,
Nering, nijver, Ste Ceciliafeest,
Toneel, fanfare, gezonde dorpsgeest,
In de Balans worst of karbonaden.*

*Voorbij? ... Waar zijn de dorpsprofeten?
De oude stamcafés, de ophaalbrug?
Wie vindt de uithangborden nog terug?
En wordt later onze Vliet vergeten?*

*Herinner festivals en stoeten,
"Rose Kate", "Antje", toneelsucces,
muziekmaatschappij met een palmares
In Ere-afdeling te begroeten.*

*Fanfare! Hoor weer je fanfare,
Jubelmars zoals in de straten toen,
Met je feestelijk vaandel, je blaazen,
De Vriendenmars, Eikevlietenaren.*

KONINKLIJKE FANFARE
ST.CECILIA EIKEVLIET VZW

GESTICHT IN 1853

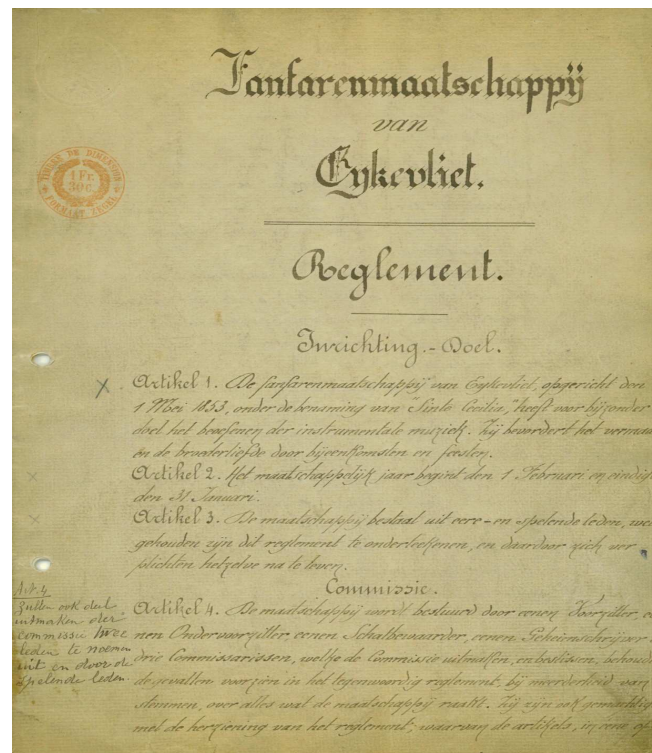

Bij het aanhoren van deze poëtische woorden van Jozef Talboom, door u allen zeer goed gekend als veelzijdig Eikevliets kunstenaar, blijkt duidelijk dat de fanfare Ste Cecilia een zeer belangrijke plaats inneemt in het dorpsleven van Eikevliet. In drie strofen bezingt Jozef Talboom het belang van deze vereniging voor het dorp. Hij spreekt over het Ste Ceciliafeest, worst en karbonaden, het grote palmares, de gezonde dorpsgeest, de Vriendenmars.

De fanfare werd gesticht op 1 mei 1853, 150 jaar geleden en dat willen wij vandaag vieren.

Als wij de stichtingsoorkonde van de fanfare erbij nemen, lezen we op de eerste bladzijde in artikel 2 dat deze muziekmaatschappij een driedelig doel voor ogen had :

1. De instrumentale muziek te beoefenen.
2. De parochiale en gemeentelijke plechtigheden, feestelijkheden en andere muzikaal op te luisteren.
3. De eensgezindheid en onderlinge vriendschap van de Eikevlietse bevolking te stimuleren.

De bedoeling van vandaag is te bewijzen dat wij na 150 jaar nog steeds de stichtingsdoelen koesteren en proberen in te vullen.

Het is aan u, beste aanwezigen, om op het einde van deze academische zitting te oordelen of wij in ons opzet geslaagd zijn.

1853, het is lang geleden, hoe moeten wij ons deze periode voorstellen ? Welke maatschappelijke tendensen bepaalden toen ons denken en handelen.

Wij gaan het ontstaan van de fanfare kaderen in de maatschappij van weleer.

Draaien we allemaal even de klok terug en belanden we in het jaar 1853.

2. Kader

KFSC Eikevliet -

Het ontstaan van St. Cecilia Eikevliet in een ruimer historisch perspectief

St. Cecilia Eikevliet werd gesticht in 1853, dat wist u al. Maar waarom en in welke omstandigheden ? En wie waren de verlichte geesten die het initiatief namen ? Was St. Cecilia Eikevliet anders dan de anderen ? En hoe verging het hen in die eerste decennia ? Allemaal pertinente vragen, maar wie weet de antwoorden daar op ? In 1992 publiceerde het Antwerpse Provinciebestuur een wetenschappelijke studie omtrent Harmonies, Fanfares en Brassbands in de eigen provincie. Deze schat aan gegevens, gecombineerd met het archief van St. Cecilia Eikevliet zelf, geeft een verrassende én een leuke kijk op het ontstaan en de prille groei van onze fanfare. Kortom : het ontstaan van St. Cecilia Eikevliet in een ruimer historisch perspectief.

1. Enkele cijfergegevens

De eerste harmonies en fanfares ontstonden in de periode 1770 – 1830.

De periode nadien, 1830 – 1914 wordt aangeduid als de bloei van het HaFa wezen.

Volgens betrouwbare gegevens waren er in het jaar 1853 – toevallig het stichtingsjaar van St. Cecilia Eikevliet – 43 harmonies en fanfares in de provincie Antwerpen. Voor heel België waren er dat 461.

Dat betekent dat Eikevliet mee met de koplopers was bij het oprichten van een fanfare. Merkwaardig toch, voor een dorpsgemeenschap van die beperkte omvang.

2. Oorsprong van muziekverenigingen

Onderzoek naar het ontstaansmilieu van muziekkorpsen toont aan dat ze groeiden uit en verbonden waren mét andere verenigingen of organisaties : vooral

zangverenigingen en bedrijven. Zo ook in Eikevliet : St. Cecilia groeide uit de toneelvereniging Taal & Kunst en bleef er vele decennia nauw mee verwant.

Ook de machtsstrijd tussen katholieken en liberalen en de opkomst van het socialisme inspireerden nogal wat mensen tot het stichten van een muziekvereniging of tot het zich afscheuren ervan. Gelukkig was er in Eikevliet voldoende gezond verstand aanwezig om zich daartoe niet te laten verleiden. Gezond verstand is trouwens vandaag nog steeds het handelsmerk van dit dorp.

3. Sociale afkomst van muzikanten, ereleden en bestuur

3.1. Muzikanten

Door aan te sluiten bij een amateurmuziekvereniging, kregen arbeiders de kans zich op het culturele terrein te begeven. De arbeidende klasse was goed vertegenwoordigd, maar het aandeel van de burgerij bleef belangrijk.

3.2. Ereleden en bestuur

Ereleden en bestuur maakten zonder uitzondering deel uit van de gegoede klasse. Hun rol bestond erin de muziekmaatschappij financieel recht te houden. Mensen die er praktisch belang bij hadden om erelid te worden, waren het talrijkst vertegenwoordigd: bakkers, brouwers, herbergiers, nijveraars, politici. In Eikevliet waren er zodanig veel herbergiers erelid, dat er een beurtroolsysteem opgezet werd om de muziekrepetities en bestuursvergaderingen telkens in een andere herberg te laten doorgaan.

Ook bij de oprichters van St. Cecilia Eikevliet, die meteen de eerste bestuursploeg vormden, vinden we dezelfde beroepsprofielen terug : twee brouwers, twee handelaars, een bakker, een maalter en een zoutzieder. We moeten eerlijk zijn en toegeven dat de initiatiefnemers niet alleen kunstliefhebbers waren, maar ook economisch voordeel roken.

De erevoorzitter van een muziekvereniging was vaak iemand van adellijke afkomst die de financiële tekorten persoonlijk bijpaste. Voor Eikevliet was Hertog d'Ursel, burgemeester van Hingene, de geknipte man.

4. Doelstellingen en activiteiten van muziekverenigingen

4.1 Doelstellingen

4.1.1. Artistieke

De meest voorkomende doelstellingen waren logischerwijze te situeren in de artistieke sfeer, nl. de ontwikkeling van de muziekkunsten. Bij St. Cecilia Eikevliet is dat niet anders. In het reglement staat klaar en duidelijk : “De fanfaremaatschappij heeft tot doel de instrumentele muziek te beoefenen”.

4.1.2. Vermaak & ontspanning

Een tweede vaak terugkerende doelstelling bestond erin “vermaak en ontspanning” te geven aan zowel de leden van de muziekkorpsen als aan de toehoorders. St. Cecilia Eikevliet verwoorde het als volgt : “De fanfaremaatschappij heeft tot doel de parochiale en gemeentelijke plechtigheden, feestelijkheden en andere muzikaal op te luisteren”.

4.1.3. Ideologische en idealistische

Veel fanfares en harmonies gingen nog een stap verder en lieten ook ideologische en idealistische doelstellingen aan bod komen. Het ging dan om rechtvaardigheid, vrede, broederlijkheid. Ook St. Cecilia Eikevliet deed mee en bepaalde : “De fanfaremaatschappij heeft tot doel de eensgezindheid en onderlinge vriendschap van de Eikevlietse bevolking te stimuleren”.

4.2 Activiteiten

4.2.1. Vaderlandslievende

In hun doen en laten bleven de muziekverenigingen opvallend loyaal t.o.v. het gouvernementele gezag. Vooral activiteiten rond de Koninklijke Familie en de Natie waren zeer populair. Zo nam St. Cecilia Eikevliet deel aan het opluisteren van het bezoek van HM Koningin Marie-Henriëtte op het Kasteel d'Ursel te Hingene in 1868. En ook de vieringen van 50 jaar Belgische onafhankelijkheid te Brussel (1880) en 75 jaar Belgische onafhankelijkheid te Antwerpen (1905) vinden we terug in het palmares.

4.2.2. Liefdadigheid

Daarnaast vervulden fanfares en harmonies een belangrijke sociale functie binnen dorp en stad en werden er ook liefdadigheidsconcerten georganiseerd, waarbij de winst voor een filantropisch doel werd gebruikt. Samen met Taal & Kunst organiseerde St. Cecilia Eikevliet Muziek- en Toneelfeesten ten bate van de

- door epidemieën getroffen gezinnen (1865)
- slachtoffers der overstromingen in Moerzeke (1906 & 1928)
- slachtoffers van de V1 raketbom in Wintam (1946)

4.2.3. Festivals

Het inrichten van en het deelnemen aan muziekfestivals was nog zo'n geliefkoosde activiteit van muziekmaatschappijen. Festivals werden georganiseerd n.a.v. allerlei evenementen : inhuldiging van een vaandel, kermissen, religieuze feesten. Steden richtten festivals in om toeristen aan te trekken. Zo trad St. Cecilia Eikevliet o.a. op in Mechelen, Gent, Brussel, Oostende, St.Niklaas, Antwerpen en Dendermonde en speelde ook tijdens de wereldtentoonstellingen van 1910 en 1958 in Brussel en die van 1913 in Gent.

Tijdens grote manifestaties werd er wel eens geknoeid met de bezetting : bestuursleden werden dan ingeschakeld als figurant. Ze kregen een instrument in handen gestopt en moesten doen alsof ze bliezen. Om valse noten te vermijden werden stoppen in de instrumenten gestoken. De play-back show was geboren ! En u dacht dat VTM die uitgevonden had ? Kom zeg !.

5. Werking en organisatie van muziekverenigingen

5.1. Sociale controle

5.1.1. Orde en tucht

Typisch was het feit dat het bestuur een grote sociale controle uitoefende op zijn muzikanten. In de meeste reglementen was een uitgebreid en streng boetesysteem opgenomen en van de spelende leden werd weinig inspraak geduld. In het reglement

van St. Cecilia Eikevliet vinden we boetes terug voor zowat alles wat een muzikant kan mispeuteren :

- Op de repetities of de maandvergaderingen te laat komen, te vroeg vertrekken of helemaal niet komen
- Op de repetities te vroeg spelen of nà het signaal spelen, of niet spelen als men aanwezig is
- Weerspanningheid of onbetamelijk gedrag : “Persoonlijke ruzies, verwijten en godslastering zullen op het eerste verzoek van de voorzitter ophouden, of er volgt een boete”.

En dan de tarieven: de bedragen variëren tussen 5 centiemen en 60 centiemen. Of in oude Belgische Franken van vandaag : tussen 10 en 110 BEF. En voor de knappe koppen onder jullie : tussen 0,25 en 2,75 EUR.

Maar het sterkste nog is het feit dat al deze boeten zorgvuldig opgetekend werden door een boetemeester in een speciaal daarvoor bestemd boeteboek. De totale boetebedragen waren zelfs belangrijk genoeg om ze jaarlijks in de financiële verslagen als een apart item op te nemen. U kan dat straks gaan bekijken in de tentoongestelde archiefstukken.

Even tussendoor : inderdaad, het leven is duur geworden de afgelopen 150 jaar : 1 frank uit 1853 is vandaag zowat 183 oude Belgische Franken of 4,50 Euro. Maar daar heeft de fanfare niks mee te maken natuurlijk ; daar zitten de Martensen, Dehaenes en Verhofstadten voor iets tussen. Denk daar morgen nog maar eens aan vóór u het rode potlood of de computerpen hanteert !

5.1.2. Aanwezigheden

Een ander probleem dat binnen elke muziekvereniging wel voorkwam – en vandaag nóg voorkomt – was de muzikanten naar de repetities te krijgen, of ze er te houden. Het gebeurde courant dat muzikanten tijdens de repetities de zaal verlieten of na de pauze niet meer terugkwamen. Soms kwam ook de dirigent niet opdagen. Een aantal verenigingen trachtten hun muzikanten om te kopen met bier of met geld. Ook in Eikevliet hebben we ooit het systeem gekend van één gratis consumptie per repetitie voor elke aanwezige muzikant. En ook vandaag nog bestaat een kortingformule voor de deelnameprijs aan het jaarlijkse teerfeest, die gebaseerd is op de prestaties van iedere individuele muzikant.

5.2. Financiële toestand

Het grootste zorgenkind van elke muziekvereniging was wel de financiële toestand. Uitgaven waren er genoeg : loon van de dirigent, aankoop van partituren, maar vooral van muziekinstrumenten wogen zwaar door op het budget. Aan de inkomstzijde waren er lidgelden, giften en subsidies. Wanneer een muziekvereniging over te weinig financiële middelen beschikte, werd er vaak bespaard op de onkosten voor een dirigent. Wat dan automatisch een verminderde muzikale kwaliteit tot gevolg had . En daardoor had de vereniging nóg minder overlevingskansen. Een straatje zonder einde dus. Trouwens, financiële beperkingen of problemen zijn tot op de dag van vandaag nog altijd aan de orde bij heel wat muziekverenigingen.

Als we dit alles goed beschouwen, dan is er eigenlijk niks nieuws onder de zon. Geld en macht, werken en ontspanning, de beste willen zijn : het was toen aan de orde en het komt vandaag nog altijd aan bod. Misschien is juist dát de overlevingskracht van een vereniging als de fanfare : iets wat al 150 jaar meegaat, dat is klaar voor de volgende 150 jaar.

2. Dirigenten

Willem Broeckmeyer

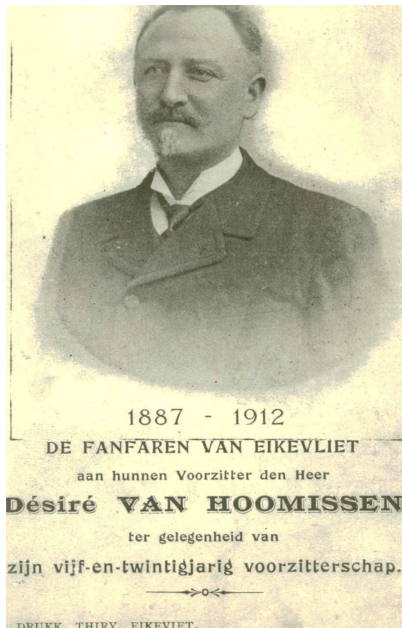
In 1855 werd de gemeenteschool gebouwd met als eerste onderwijzer Willem Broeckmaeyer, een voortreffelijke muzikant die weldra chef werd van de fanfare. Hij leidde jonge muzikanten op en was tevens actief in de toneelmaatschappij. Broeckmeyer gaf in 1863 ontslag en werd opgevolgd door:

De heer Laet (uit Boom)

Op zijn beurt opgevolgd door :

De heer Bogaerts

Hij was professor aan de muziekschool van Mechelen. Hij was dirigent tot 1909 en werd dan opgevolgd door:

Désiré Van Hoomissen

Hij was dirigent voor zeer korte tijd en werd opgevolgd in 1910 door :

Petrus Van Wezenmael uit Sint-Amands. Reeds in 1911 werd hij opgevolgd door :

Lodewijk Slootmaeckers

Deze man kwam uit Niel en nam na al die interim dirigenten de dirigeerstok op voor een lange en vruchtbare periode. Slootmaeckers verhoogde op korte tijd het artistieke peil van de fanfare. Hij was een gewetensvol leider met fantastisch muzikaal gehoor die veel aandacht besteedde aan correcte voorbereiding, intonaties, bezieling van de opgegeven inhoud van de partituren. Hij schonk de maatschappij een rijk repertorium, (Tannhauser, Carmen...enz.).

Als dirigent met onbeperkt gezag bewaren nu nog de Nestors de herinnering: zijn woord was wet, “als de ‘Sloot’ gesproken had, had Rome gesproken”. Slootmaekers stierf in 1944, in oorlogstijd en de ‘vliegende bommen’!

Emiel Brants (1946 –1961)

Na de dood van Louis Slootmaekers moest er opnieuw gestart worden. Er was nog geen opvolger dirigent. **Willem Caluwaerts en Joris Demont** namen afwisselend de leiding over. Jan Van Hoeywegen, de broer van ons oudste fanfarelid mevrouw Van Meulder-Van Hoeywegen, bracht Emiel Brants een gewezen dirigent van een muziekkapel van het leger vanuit Berchem mee naar Eikevliet. Het is ook bij de familie Van Meulder dat de man logies kreeg na de repetities en trouw gedurende al die jaren door vader Frans 's zaterdags werd opgehaald en 's zondags terug werd weggevoerd..

Op vier jaar tijd klommen we op van tweede afdeling naar ere-afdeling. Dat alles was te danken aan een dynamisch legerdirigent. Er bleef nu nog één droom: deelnemen aan het stadstornooi te Antwerpen. De eerste keer kon Brants onmogelijk de dirigeerstok ter hand nemen want een hartinfarct dwong hem het werken stop te zetten. Er werd toen deel genomen onder de leiding van de dirigent van General Motors, Van Nevele. Met veel brio werd er een gouden medaille gewonnen. Later werd voor de tweede maal deelgenomen maar nu onder leiding van Emiel Brants die met een zeer zwaar programma voor de dag kwam: Rapsody in Brass, het moeilijkste maar ook het mooiste stuk uit het repertorium; en dan het even gedurfde Binche, muziek voor groepsmusici en dat waren dan de vrij gekozen stukken. Het was tijdens de opvoering van Rapsody in Brass dat onze moedige dirigent plotseling onwel werd met de gekende ernstige gevolgen. Zijn wens was gerealiseerd: “Als ik sterf, dan wil ik het aan de pupitter van Eikevliet.” Algemene verslagenheid heerste bij het publiek, inzonderheid bij de muzikanten. Pastoor Smet die fier al de uitstappen mee volgde, is nog bij de stervende geweest. Dit was het einde van een talentrijke loopbaan. Na deze pijnlijke gebeurtenis werd even de tijd genomen voor het verkiezen van een opvolger. Intussen nam Joris Demont weerom de taak over. Als nieuwe dirigent werd:

Marcel De Boeck (1961-1979) uit Mariekerke aangenomen. Onder zijn leiding werd de triomftocht van de successen voortgezet. Weldra bereikte men de kampioenstitel van Fedekam te Geel. Tweemaal behaalde men daarna een gouden medaille in het stadstornooi te Antwerpen en eenmaal een zilveren plus talrijke gelukwensen in andere tornooien. Met een zekere teleurstelling ondergaan we de laatste jaren de teruggang naar de vlakke van de klassieke dorpsfanfare. We kennen voldoende de oorzaken, de zwaarste belemmering: ontvolking van het reeds kleine Eikevliet. Gelukkig blijft er nog de stevige kern van een dertigtal muzikanten. Maar de hoogvogels van vroeger kunnen niet meer geschoten worden.

Het dorp veroudert, als groene zone mag er niet gebouwd worden en de jonge veel belovende gezinnen vertrekken naar elders. De opvolger van Marcel De Boeck werd gevonden binnen de fanfare:

Alfons Van Calster (1979-1989)

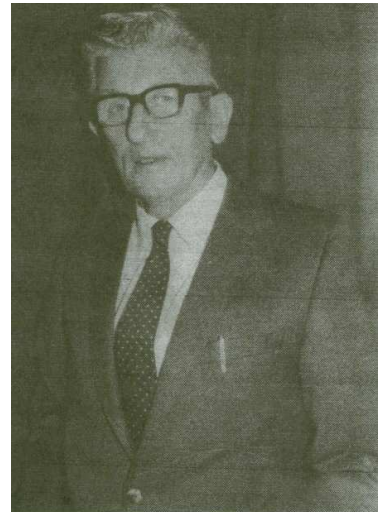
Was eigenlijk een pro deo dirigent. Door zijn ongebreidelde inzet voor de fanfare heeft ook in moeilijke tijden het roer recht gehouden. Hij was tevens ook de zaaluitbater en heeft gedurende tien jaar gedirigeerd. Daarom werd hij dan ook gevierd tijdens een afscheidsconcert.

Frank De Wolf (1989-1993)

Een enthousiaste jongeling uit Burcht nam de taak van hem over.

Hij was trompettist maar bespeelde ook graag grote instrumenten zoals bombardon. Hij was ook dirigent van "Bornem Brass". Na zijn vertrek uit Eikevliet werd hij dirigent van het saxofoonorkest van Zwijndrecht.

Na een periode met een tanend muzikantenaantal, was het dirigent Ernest Lenaerts die St. Cecilia weer op het juiste spoor zette.

De laatste dirigent: Fons Van Calster, een steunpilaar van de maatschappij (Pirre)

Dirigent Frank De Wolf koos voor aangename muziekwerken. (Pirre)

Ernest Lenaerts (1993-2001/2005 -)

Voor Ernest begon alles bij de Militaire muziekkapel van de eerste divisie in Keulen. Vandaar maakte hij de overstap naar onze nationale opera van de Muntshouwborg in Brussel en nog een sprong naar het filharmonisch orkest van de toenmalige BRTN de huidige VRT. Op z'n minst gezegd een bezige bij want hij was ook professor aan de muziekacademie Bornem en het Koninklijk

Muziekconservatorium van Antwerpen. Voor Eikevliet was hij ook chef van de Koninklijke harmonie "Nut en Vermaak" van Bornem en de Koninklijke fanfare "Concordia" Tiselt.

Hij schreef geschiedenis toen hij de fanfare weer in eerste afdeling positioneerde, tijdens het provinciaal concerttornooi van oktober 1999 te Ekeren, waar ruim 80% van de punten behaald werd.

Jan De Smedt (2001-2004)

Nam de dirigeerstok over.

Hij is de dertiende dirigent in rij. Hij werd geboren in 1964 te Londerzeel. Na zijn studies aan het Koninklijk Muziekconservatorium van Antwerpen, waar hij diploma's behaalde voor trompet en kamermuziek, begon hij aan een militaire muzikantencarrière.

Hij speelde achtereenvolgens 4 jaar bij de Muziekkapel der Grenadiers en 5 jaar bij de Koninklijke Muziekkapel van de (Belgische) Marine. Sinds 1995 is Jan De Smedt Solist Bugel bij de Koninklijke Muziekkapel van de Gidsen.

4. Wedstrijden en toernooien

Wedstrijden en toernooien zijn het middel bij uitstek om muziek te beoefenen – en hier komen we weer bij de eerste doelstelling van de fanfare – maar dan gekoppeld aan het competitie-element. Deelname aan een wedstrijd laat een fanfare of harmonie toe zich te meten met andere muziekverenigingen. Maar het kan ook gezien worden als een muzikale waardebeoordeling van de vereniging op zichzelf.

Al meer dan een halve eeuw organiseert de provincie Antwerpen jaarlijks concerttoernooien, die géén wedstrijden zijn : iedere deelnemer wordt op zijn eigen kwaliteiten beoordeeld, los van een onderlinge vergelijking.

Waarom deelnemen dan ? Wel, een toernooi is een uitdaging en het scherpt de motivatie van de muzikanten. Het is goed voor het imago van de vereniging en het kan zelfs een hogere subsidie opleveren.

Voor de afgelopen 50 jaar beschikken we over gedetailleerde gegevens omtrent toernooideelnames : er is sprake van kantonnale, provinciale, nationale en zelfs internationale wedstrijden. In het totaal zijn er zomaar eventjes 42 deelnames.

Nu is deelnemen natuurlijk belangrijker dan winnen. Maar het spreekt vanzelf dat iedereen in de aanloop naar en tijdens zo'n toernooi zijn beste beentje voorzet en streeft naar een resultaat dat een diploma, een medaille of een geldprijs oplevert, ofwel een klassering in een hogere categorie toelaat.

En het palmares van St. Cecilia Eikevliet mag best gezien worden !

Vooral in de jaren '50 en '60, onder impuls van de dirigenten Emiel Brants en Marcel De Boeck, noteren we een groot aantal deelnames met ronduit indrukwekkende resultaten :

- Uitslagen die variëren tussen de 90 en 98% tijdens kantonnale of internationale wedstrijden, vaak met lof van de jury of een medaille van de koning.
- Vier maal goud en één maal zilver tijdens de nationale toernooien van de stad Antwerpen, gehouden in de Handelsbeurs
- Het opklimmen van derde afdeling naar ere-afdeling, een verschil van 4 categorieën, op amper 4 jaar tijd, en dit tijdens de provinciale Fedekamtornooien

Zonder twijfel waren dit de gloriejaren, waar zelfs vandaag nog met respect en een beetje heimwee aan teruggedacht wordt.

In de jaren '70 en '80 zien we een neergaande trend in het muziekverenigingsleven in het algemeen. De publieke belangstelling daalt zienderogen : er wordt verwezen naar een uitbreiding van de ontspanningsmogelijkheden buiten het muziekgebeuren, naar het imago van muziekverenigingen als een stuk folklore, verouderd en onvoldoende

aangepast, naar de reputatie van fanfares en harmonies die alleen maar “pintenmuziek” maken.

En ook Eikevliet ontsnapt niet aan deze crisis. Een dalend aantal muzikanten en lagere aanwezigheden op repetities halen het peil onderuit. Toch weet St. Cecilia Eikevliet zich te handhaven : er wordt weliswaar minder deelgenomen aan wedstrijden of toernooien, maar de resultaten mogen nog best gezien worden, zeker als we alle omstandigheden in acht nemen. Tijdens de provinciale Fedekam toernooien groeit St. Cecilia over een tijdspanne van 12 jaar van de laagste afdeling weer naar de op één na hoogste categorie. Ik moet hierbij wel benadrukken dat het aantreden in die laagste afdeling veroorzaakt werd door het feit dat onze fanfare níét had deelgenomen aan een toernooi binnen de vier jaar sinds het voorgaande, zoals het reglement dat bepaalt. Die lage klassering was dus níét het gevolg van een slechte wedstrijdprestatie.

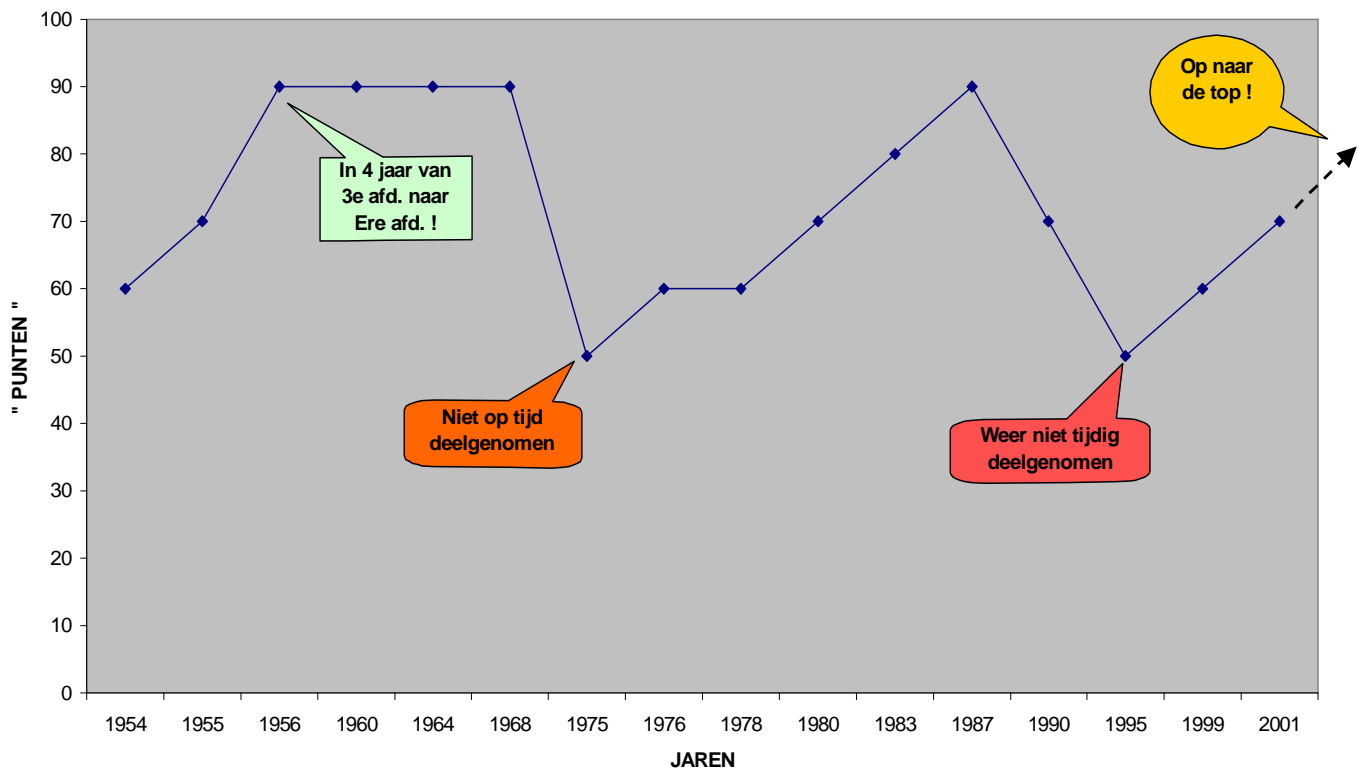
De jaren negentig dan : wéér onderaan de ladder moeten beginnen, in derde afdeling – wegens niet op tijd deelgenomen. Maar Ernest Lenaerts heeft de toon gezet : van derde naar tweede, naar eerste afdeling.

En we zijn er van overtuigd dat Jan De Smedt het karwei zal afmaken, en ons terug zal brengen naar de hogere regionen – via uitmuntendheid weer naar ere-afdeling.

Hou ons maar in de gaten !

St. Cecilia - Eikevliet

Resultaten provinciale Fedekam toernooien

5. Feesten als ... de beesten

Waar mensen samenzijn, wordt er gefeest. Feesten, beste mensen, zijn onvergetelijke momenten in het leven van een mens, in het leven van een vereniging.

Wie herinnert zich niet de feesten waarbij hij of zij zelf in het middelpunt van de belangstelling stond.

Wel, ook onze vereniging heeft dikwijls in het middelpunt van de belangstelling gestaan en de fanfare voelde zich er telkens goed bij.

1. In eerste instantie vierde de fanfare zijn jubileummomenten.

In **1878** vierde de maatschappij haar 25 jarig jubileum. Op 26 mei had een festival plaats waar 17 maatschappijen aan deelnamen. De eerste premie van 50 frank werd gewonnen door de zangvereniging Concordia uit Wintam, de 2de door Rupelmonde en de derde door Kalfort.

Op 17 en 24 mei **1903** vierde de fanfare zijn 50 jarig bestaan met een festival waarvoor 34 maatschappijen hadden ingeschreven. Er stond een kiosk in het dorp en 1 in de Slijkhoek. De fanfare van Eikevliet speelde toen onder de leiding van zijn voorzitter Désiré Van Hoomissen. Nu werden er 500 frank premies verloot. Bekijk ondertussen ook de evolutie van onze munt. Er was wel één zwarte vlek op het tornooi. Bij de ingeschrevenen was ook de socialistische harmonie van Boom. De fanfare van Eikevliet, die niet tot een politieke strekking behoorde, kreeg de dreiging van enkele andere maatschappijen zodat aan die van Boom gevraagd werd om thuis te blijven. Deze waren akkoord op voorwaarde dat aan hen de hoogste premie van 100 F. zou uitgekeerd worden, wat ook gebeurde. Het bestuur van Ste Cecilia was woedend en gaf na het festival een manifest uit waarin ze de houding van de bedreigende maatschappijen schandvlekte. Het burgermanifest van Verhofstadt was er klein bier tegen.

Op 28 juni, 5 en 12 juli **1953** werd het 100 jarig bestaan gevierd met een grote internationale muziekwedstrijd voorbehouden aan fanfares, harmonieën, symfonieën, koralen en accordeonverenigingen. 48 maatschappijen lieten zich inschrijven en hiervan namen er 45 deel (zie uitnodiging). Er werd ook iedere zondag een marswedstrijd gehouden.

Meer dan 65.000 frank aan prijzen werd er toen verdeeld. Onvergetelijke feesten, waren dat.

In **1978** werd dan het 125 jarig bestaan gevierd. De viering stak al in een moderner kleedje. Naast de traditionele muziekwedstrijd werd er een groot banket georganiseerd en in een grote tent op Boeykens' wei organiseerden we de Nacht van Eikevliet, met Vlaamse vedetten uit de showwereld.

En nu staan we hier, anno **2003**. Geen klassieke muziekwedstrijd meer, wel een stijlvol en welgesmaakt concert van de vereniging Kreato uit Halle, gisteren in de Kollebloem en vandaag een feestelijke zitting hier in ons lokaal.

1853 1953

KONINKLIJKE FANFARE « SINT CECILIA »
EIKEVLIET (Gemeente Hingene)
onder het Erevoorzitterschap van de weledele Hertog d'Ursel.

Grote Internationale MUZIEKWEDSTRIJD

voor Harmonieën, Fanfares, Symphonieën, Koralen en Accordeonverenigingen
ingericht ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan der maatschappij
op ZONDAGEN 28 JUNI, 5 JULI en 12 JULI 1953.

Eikevliet, postdatum.

Mijnheer de Voorzitter,

Wij hebben de eer uw maatschappij uit te nodigen tot de **grote internationale muziekwedstrijd** die we zullen inrichten ter gelegenheid van ons honderdjarig bestaan.

Ons inzicht is aan de verschillende muziekverenigingen (harmonieën, fanfares, symphonieën, koralen en accordeonverenigingen) een bepaald doel te geven voor de herhalingen gedurende deze Winter en hun leden aan te zetten tot een regelmatig bijwonen van deze en tot een veelvuldiger oefenen.

Indien zelfs uw maatschappij de hoge onderscheiding niet zou behalen, die ze haar toewent, zoudt U toch de grote voldoening hebben haar inspanningen bekrond te zien door een gevoelige verbetering van haar kunstgehalte.

Gezien dit doel hopen wij, Mijnheer de Voorzitter, dat uw maatschappij haar deelneming aan onze wedstrijd, waarin talrijke geldprijzen en waardevolle beloningen zullen toegekend worden door een bekwame en onpartijdige jury, gunstig onder ogen zal nemen en wij vragen U beleefd bijgevoegd formulier ingevuld en getekend terug te zenden aan volgend adres :

Mr Jos. Demont, Astridlaan, 42, Wintam (Hingene).

Onze maatschappij bevindt zich buiten alle politiek. Het doel van ons feest is enkel de muziekkunst te dienen.

Vanaf 1 Januari 1953 zullen wij U het volledig reglement van deze wedstrijd, de namen der opgelegde stukken en het adres van hun uitgevers laten geworden.

Vanaf deze datum kunnen de fanfares en harmonieën, zich het opgelegd stuk aanschaffen bij de betrokken uitgevers.

Voor de andere muziekkorpsen (symphonieën, accordeonverenigingen en koralen) zal hun bestuurder voor 1 Juni 1953 aan de secretaris van de muziekwedstrijd de naam doen kennen van vier muziekstukken wier muzikale waarde in overeenstemming zal zijn met de gekozen afdeling. Geldprijzen, schalen en diploma's zijn insgelijks voorzien voor deze afdelingen.

Het spreekt van zelf dat de beloningen en diploma's het resultaat zullen zijn van de punten toegekend in genoemde afdelingen, onafhankelijk van de harmonieën en fanfares. De ene en de andere afdeling (harmonieën en fanfares enerzijds — symphonieën, koralen en accordeonverenigingen anderzijds) beschikken over verschillende technische mogelijkheden die niet met elkaar kunnen vergeleken worden.

Van heden af kunnen wij U volgende inlichtingen bekend maken :

2. Naast deze jubileumfeesten kenden we ook de **vriendenfeesten** die van start gingen in 1869. Deze feesten waren een initiatief van onze fanfare en werden gehouden samen met de fanfares van Wintam, Ste Margareta en die van Hingene, De Vlaamse jongens. De eerste wereldoorlog maakte in 1914 een einde aan deze organisaties.

3. De belangrijkste feesten die ieder jaar gevierd worden zijn ontegensprekelijk **de teerfeesten**. 4 dagen, beste aanwezigen, wie doet ons dat nog na.

Het programma is op 150 jaar niet zo heel veel veranderd. Cafébezoeken, eetmaal, cafébezoeken en dansen.

In een verslag van een vergadering van 1880 vond ik de volgende afspraken

Menu :

1ste dag : Bouillon, Bouillie met gele peen, saucissen met spruiten

2de dag : bouillon, bouillie met gele peen, saucissen met schorseneren

1ste en 2de dag : kalfsgebraad met gebruijnde patatten, Spaanse hutsepot, Rijstpap, brood, boter, Hollandse kaas, appelen, koffie, melk en suiker

Reglement :

art. 1 Het vleesch voor Cecilia wordt door de slachters der maatschappij geleverd. Zij moeten voor de aanbesteding hun prijzen aan de commissie overhandigen. De prijs is nu : Rundvlees : 0.80 F en voor kalfsvlees 1.10 f.

art. 2 Het bier van het Ceciliafeest zal binnen de acht dagen na de aanbesteding in de kelder van den aannemer moeten gedaan worden en geproefd worden door de commissie binnen de 3 weken

art. 3 de leveringen van brood en alle andere winkelwaren zullen gedaan worden door de leden van Eikevliet en Eikse Amer.

Art. 4 de mondkosten van de balmuzikanten van het Ceciliafeest zijn ten laste van de aannemer

Art. 5 de aannemer moet zorgen voor een voldoende aantal tafels, stoelen, banken enz. des wijze dat iedereen het feest met lust en voldoening kan bijwonen.

Art. 6 De commissie is gemachtigd den aannemer af te trekken, indien het voedsel te wensen laat. Wat dit laatste artikel ook moge betekenen.

Art. 7 Het feest vindt plaats op maandag 14 januari en het wordt aanbesteed door middel van inschrijving met gesloten brieven.

Het Ste Ceciliafeest is dus de befaamde derden dag van teren. Het Ste Ceciliafeest wordt steeds georganiseerd de maandag na verloren maandag.

En nu nog steeds viert de fanfare zijn Ceciliafeest gedurende 3 en voor sommigen zelfs vier dagen.

Het programma is sinds jaren ongewijzigd gebleven :

Het aantal cafés is wel verminderd. Rond 1900 werden 19 cafés bezocht, nu zijn er dat nog twee. Het voordeel is wel, wij kennen onze weg nu blindelings, zelfs na vele pintjes.

De maandagactiviteiten zijn een evenement waar heel Eikevliet naar uitkijkt. Weken op voorhand wordt een thema uitgewerkt. De voorbereiding, en ik spreek uit ervaring, is vaak al even plezant als de uitwerking zelf.

Wie herinnert zich niet de sluiting van ons postkantoor, het gigantisch accident aan de Kerk, Eikevliet culturele hoofdstad, de blijde intrede van Filip en Mathilde, de invoering van het eurobiljet, de trouw van Jeanneke en Patrick, de missverkiezingen en vorig jaar zelfs de opening van een naaktstrand in de Slijkhoek. De fanfare werd dan sinds 1961 op de derden dag omgedoopt tot 'jeugd zonder Melk' Het fiere vaandel wordt die dag geruild voor het houten bord dat Joséke van Louiske Coomans met een grote trots draagt.

Het zijn vitamientjes voor het dorpsleven, beste aanwezigen, wees daar maar van overtuigd.

Wie getrouwd is met een muzikant weet vooraf dat zij haar wederhelft vaak moet missen tijdens het jaar.

Naast de wekelijkse herhalingen geven wij nog tal van concerten.

Het winterconcert in maart, het kermisconcert in juli, het concert op het wipplein – u moet zich daar niets meer bij voorstellen – in augustus en concerten op verplaatsing.

Onze aanwezigheid in de processie van Weert en Kalfort is een traditie geworden.

Het opluisteren van Kerkelijke plechtigheden bij het teerfeest, de Mariaviering,

Wapenstilstand, kerstavond hebben ook een vaste plaats in ons agenda gekregen.

Kortom, als onze secretaris een subsidieaanvraag moet invullen, zijn heel wat bijlagen noodzakelijk want het voorgedrukte formuliertje is veel te klein voor ons.

Feesten, geachte aanwezigen, was en is belangrijk voor onze fanfare en we kennen er echt iets van.

6. Voorzitters, ere-voorzitters, ere-bestuursleden

- Voorzitters:

1. Emanuel Stas: (1853-1871)

Was stichtend voorzitter en van beroep zeepzieder, was ook schepen en voorzitter van de kerkfabriek.

Deze man heeft zorgzaam de ontluikende stappen van St.-Cecilia geleid; op eigen verzoek en om gezondheidsredenen, vroeg hij om vervangen te worden. Een soort vete ontstond tussen de heer Stas en de Maatschappij. De dorpspolitiek uit die dagen stond af en toe scherp tegenover elkaar en Stas was gekend als puriteins - katholiek.

Met voltalligheid van stemmen werd hij in 1871 opgevolgd door:

2. Henri Van Hoomissen: (1871-1887)

Voortdurende waakzaamheid en actieve bescherming van de belangen van de fanfare kenmerken zijn voorzitterschap. Het was dan ook niet verwonderlijk dat de fanfare na zijn dood het voorzitterschap doorgaf aan Henri's zoon:

3. Desire Van Hoomissen: (1887-1932)

In 1887 volgde hij zijn vader op. Hij was een onvergetelijke figuur en wordt daarom ook "de vader van de maatschappij" genoemd. U kent hem allen wellicht van het portret aan de hand van kunstschilder Frits Van Luppen dat hier in zaal de Balans hangt, het epicentrum van het Eikse cultuurleven. Hij was werkelijk een reuze-muzikant en tevens een onvervangbaar toneelspeler. Hij was ook een tijd lang dirigent van de fanfare en zijn gezag was enorm. Hij was de grote man die overal respect afdwong en was gehuwd met de zuster van de kunstschilder Louis Bullerkotten, de onvergetelijke decorschilder van de toneelvereniging. Bullerkotten was jaren schatbewaarder van de fanfare en was gehuwd met de zuster van Désiré Van Hoomissen. En dan komt het tragisch jaar voor de fanfare, 1932! De dood van de grote leider, Désiré Van Hoomissen...

Zijn naam alleen te horen vertolkt de blijvende hulde aan al onze verworven prestaties. In de rij der eminente persoonlijkheden van ons dorp zal hij, naast historicus Leopold Mees de onuitwisbare heraut blijven van Schoonheid en Recht. Hij werd opgevolgd door:

4. Francois Geniets (1932)

Niettegenstaande hij al op gevorderde leeftijd was, stemde hij er in 1932 in toe tijdelijk het voorzitterschap te aanvaarden. Door aanmoediging en steun verzekerde hij de goede traditie. Na zijn dood nam een collega brouwer zijn taak over:

5. Karel Moroy (1932-1938)

Karel Moroy die bij ons nog bekend is als brouwer en oliehandelaar, was gehuwd met Martha De Cock, een dochter van de zuster van Désiré Van Hoomissen. Hij leerde de muzikanten reizen, bewerkte de levenslust en hij zette zich voor 100% in. Zeer verdienstelijk heeft hij geijverd om aan de maatschappij een jonge, dynamische opvolger te schenken, waarin hij tot ieders voldoening lukte.

6. Gabriel Geniets (1938-1978)

Met hart en ziel nam hij de teugels van het leiderschap in handen; hij verscheen regelmatig op de repetities en bracht op passende ogenblikken een aanmoedigend woord en hij was telkens tegenwoordig waar de maatschappij optrad.

Onder zijn voorzitterschap bereikte de fanfare een bloei die tot op heden bewondering afdwingt. In 1978 overleed onze geliefde voorzitter, Gabriël Geniets, die zoveel vreugde heeft mogen beleven aan de talrijke successen. Ook deze voorzitter liet een leemte na. Als opvolger werd zijn zoon verkozen:

7. André Geniets: (1978-2001)

Deze volgt zijn vader op als zevende in de rij van voorzitters van de fanfare en als derde uit de familie Geniets. Een drukke en goedgevulde dagtaak als meester in de rechten weerhoudt hem dikwijls om aanwezig te zijn op herhalingen en bijeenkomsten. Niettegenstaande dat probeert hij zo goed hij kan in de sporen te treden van wijlen zijn vader Gabriël. André heeft spijtig genoeg de taak van voorzitter alleen maar gedurende 23 jaar kunnen uitoefenen. Wij weten dat hij het inderdaad goed met ons meende en de ambitie had om ons nog zeer lang te steunen. Aan zijn voorzitterschap kwam door een spijtig ongeval vroegtijdig een einde. In zijn voetsporen trad dan:

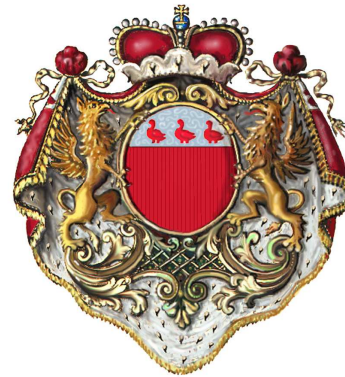
voorzitter Geniets hield het gelegenheidswoord-
kort, bondig en volledig (FVN)

8. Jozef De Clercq (2001-)

Hij is de zoon van de huidige ere-secretaris Staf De Clercq. Van kindsbeen af ook muzikant en niettegenstaande een goed geladen beroeps- en politiek leven, is hij zeer druk bezig zijn strepen binnen de fanfare te verdienen.

- **Erevoorzitters**

Zoals elke grote vereniging waardig, kende de fanfare ook zijn erevoorzitters. Hertog d'Ursel was de eerste erevoorzitter en in 1860 schenkt hij aan de fanfare de eerste vlag, "de standaard", waarop het wapen van de familie d'Ursel staat. De maatschappij was fier op den "Drapeau".

Daarna volgde er nog 2 generaties:

- Hertog Joseph d'Ursel van 1871 tot 1903
- Hertog Robert d'Ursel van 1903 tot 1953

Zij werden opgevolgd door Hector Verstraeten en Leon Rochtus.

Leon wordt op zijn beurt opgevolgd door Guido Peleman die benoemd werd op 26 december 1989.

- **Erebestuursleden**

We hebben ook nog 2 erebestuursleden benoemd in 1987. En dan willen we het vooral hebben over iemand die nooit officieel dirigent is geweest maar steeds op de bres heeft gesprongen indien dat nodig was: Joris Demont.

Joris Demont, beter gekend als de Jos van de Spar, is de tolk van de Eikevlietse geschiedenis. Hij was jarenlang een zeer goed toneelspeler en misschien wel de verdienstelijkste muzikant van de fanfare. Belangeloos, en dit dient wel onderstreept, dirigeerde hij de fanfare en leerde hij kleine muzikantjes op tot volwaardige musiciens. Jos heeft steeds twee instrumenten bespeeld: bugel en hoorn.

Hij werd gevierd als 60-jaar actief lid van de fanfare. 15 februari 1981 was voor Jos Demont en voor de fanfare een grote dag. Er werd een huldeconcert gebracht aan Jos. Het was een echte, warme volkshulde in feestzaal “De Balans”.

Een muzikale hulde aan een man die zestig jaar lang het beste van zichzelf heeft gegeven om also het Eikevlietse muziekleven naar een hogere waarde te tillen.

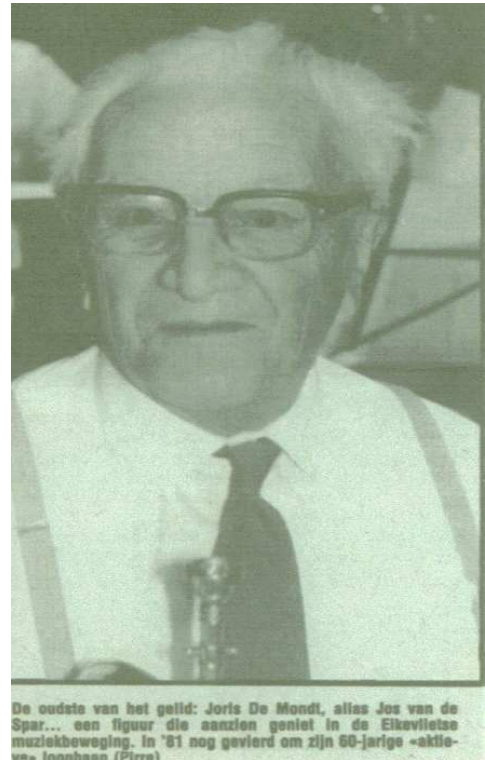
Ter gelegenheid van dit huldeconcert liep de feestzaal nokvol met plaatselijke muzikfans die allen het werk van Jos Demont gedurende de voorbije 60 jaren naar waarde wisten te schatten.

Het zwaartepunt van dit huldeconcert lag natuurlijk tijdens het tweede gedeelte met de eigenlijke viering van diamanten muzikant Jos. Ik zal enkele flitsen aanhalen uit de gehouden speeches:

‘... Het is onder zijn kundige leiding dat de plaatselijke jeugd muzikaal open bloeide. Ondanks de harde leerschool die de Eikevlietse jeugd bij Joris Demont te verwerken kreeg, was het de meester zelf die als eerste staker van de fanfare geboekt staat. Inderdaad, in 1911 legde hij en zijn jonge vrienden het muziekinstrument erbij neer om te protesteren tegen het feit dat ze niet mochten deelnemen aan het jaarlijks teerfeest.

Joris Demont leeft voor Eikevliet: tijdens zijn vrije uren schrijft hij artikels over de vroegere tijd toen Eikevliet nog mocht bogen op een “grote zwier”.

Jos is een mijlpaal in de historiek van Eikevliet. ...’

Gaspard Demont

Deze man mocht enkele dagen geleden zijn 90ste verjaardag vieren en in 1980 zijn 60 jaar muzikant.

Zo te zien zette hij papfles en instrument bijna gelijktijdig aan de lippen.

Gaspard was in de omgeving gekend als één van de beste bugel solo's. Hij leefde voor de muziek en bezat de kunst om met zijn instrument heerlijke klanken te produceren.

De tandarts plaatste ook bij hem veel te vroeg een sourdine.

En dan hebben we ook nog een ere secretaris:

Staf De Clercq

Staf werd dit jaar nog gevierd voor zijn vijftig jarig mandaat van secretaris. Voor 1950 was hij al lid van de fanfare en ook een aantal jaren muzikant op sopraansax. Staf was een uitstekend secretaris die maar liefst 8 boekdelen en 2316 bladzijden bij elkaar schreef. Hij is nog steeds bestuurslid.

De bestuursploeg anno 2003

Voorzitter :	Jozef De Clercq
Ondervoorzitter :	Emiel Marnef
Secretaris :	Jan Pepermans
Ere-secretaris :	Staf De Clercq
Penningmeester :	Jos De Proft
Adjunct-penningmeester :	Jan van troyen
Leden :	Godelieve Van Humbeeck, Vital Mertens, Patrick Aerts, Luc De Wachter, Willy Heye

7. Ste Cecilia niet weg te denken uit Eikevliet

Staat u me toe dat ik nog even terugblik op onze doelstellingen in het begin van mijn verhaal.

- De parochiale en gemeentelijke plechtigheden, feestelijkheden en andere muzikaal op te luisteren.
- De eensgezindheid en onderlinge vriendschap van de Eikevlietse bevolking te stimuleren.

Ik ben ervan overtuigd dat niemand er aan twijfelt dat wij ons uiterste best doen om hieraan tegemoet te komen.

Eikevliet zonder zijn fanfare zou nog ondenkbaarder zijn dan De Balans zonder bier. Als nieuwe mensen in Eikevliet kwamen wonen en snel geïntegreerd wilden worden, moesten ze lid worden van de fanfare.

Nochtans dat lid worden van de fanfare was niet vanzelfsprekend. Er moest gestemd worden of je inderdaad wel lid mocht worden. Aanvankelijk met erwten en bonen, later met het modernere briefje met neen en ja.

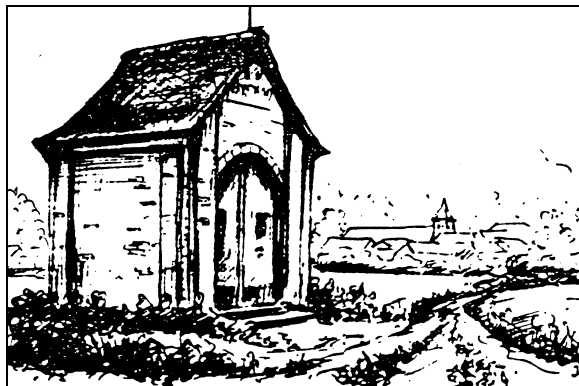
Eigenlijk was het meer een formaliteit want bijna iedereen stemde 'ja'. Ik herinner mij toch één lid die vond dat dit democratisch systeem niet geloofwaardig was en die stemde resoluut 'neen'. Ik hoorde Maurits Saerens ooit bij de Mitse eens zeggen: "als ik er niet meer ben, dan stemt iedereen 'ja'". Ik heb hem toen beloofd zijn democratisch werk verder te zetten en heb sindsdien het woord 'ja' nooit meer op zo'n stembriefje geschreven.

Spijtig genoeg kunnen we sinds de oprichting van onze VZW niet meer lekker tegendraads doen en is iedereen automatisch lid als hij zijn lidgeld betaalt.

De fanfare klinkt in de straten bij alle mogelijke feestelijkheden in Eikevliet. Onze fanfare is een beetje de barometer van het Eikse leven. Bij vreugdevolle momenten weerklinken dartele noten, bij droevige momenten zet Chopin de juiste toon.

In onze 150 jaar herinneren wij ons veel van dergelijke momenten, momenten van vreugde, momenten van verdriet.

Wie herinnert zich niet het jubileum van de ouders van den Eynde toen de sfeer van de jaren 1900 werd geëvoceerd door alle Eikevlietse mensen. Het volksdansfestival, de schuttersfeesten, sinds enkele jaren de schoolfeesten van ons kleuterschooltje, de jaarlijkse Rommelmarkt, de inhuldiging van de gerestaureerde kouterkapel en zoveel meer.

Wij herinneren ons ook de droevige momenten : voor twee jaar droegen we onze voorzitter ten graven, vorig jaar begeleidden we ons aller vriend Polleke Van Hoomissen, bestuurslid en ambiancemaker van het eerste uur naar zijn laatste rustplaats. De laatste keer dat we op het kerkhof Chopin ten gehore brachten, was met het onverwacht heengaan van Piet Broos, iemand die zich dankzij de fanfare ook snel had ingeburgerd.

De ouderen onder ons herinneren zich zeker nog het dramatische einde van dirigent Emiel Brants die tijdens een optreden in de handelsbeurs te Antwerpen neerzeeg. Dit dramatische moment heeft op heel wat muzikanten een diepe emotie teweeg gebracht. Op zijn begrafenis in Berchem werd onze fanfare versterkt door muzikanten uit Rupelmonde en Boom.

Vele lijkredes werden uitgesproken : een lijkrede bij het overlijden van hertog d'Ursel die toen erevoorzitter was, hebben we ook nog in ons bezit. Hieruit blijkt het onnoemlijk respect dat de fanfareleden toen hadden voor mensen als hertog d'Ursel. Sta me toe een kleine passage te lezen.

'Over enige dagen verspreidde de droeve mare dat de edele hertog van Ursel plotseling door ene medogenloze ziekte was aangetast en dit te midden ener heilige plichtsvervulling..

Iedereen hoopte dat zijn sterk lichaamsgestel dezen wrede slag zou hebben kunnen te boven komen en algemeen was de vreugde toen men vernam dat de toestand van den Hoogen Leider verbeterde. Doch ons vreugde was van korten duur. Reeds zondagavond was het treurig nieuws dat de doorluchtige man, de brave echtgenoot, de goede zoon, de voorbeeldige vader, de edele burger, het tijdelijke met het eeuwige verwisseld had als een bliksemstraal rondgevolgen.'

Deze poëtische en lovende woorden werden toen uitgesproken door de voorzitter Gabriël Geniets.

De activiteitenkalender van de fanfare – ik heb het daarstraks al gezegd – is goed gevuld.

Fier zijn wij als we tijdens het winterconcert met nog vele muzikanten muziek van enig niveau kunnen brengen.

Fier zijn wij dat wij nog een meerdaags teerfeest hebben, ja ook fier zijn wij dat we dat nog aankunnen.

Fier zijn wij dat wij zo een belangrijke plaats bekleden in ons dorpsleven.

Fier zijn wij dat wij lid zijn van de koninklijke fanfare Ste Cecilia Eikevliet.

Hop naar de volgende 150 jaar.

Herinnert u zich nog onze drie doelstellingen ?

En zijn we in ons opzet geslaagd ?

U oordeelt zelf maar.